

Arrest

nr. 153 900 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 149 184 van 6 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : AE

voornaam : AR

geboortedatum : (...)1994

geboorteplaats : Bulabarde

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 28(3) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 08.05.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd op 15.04.2015 in Pozzallo (Italië).

Bij zijn aanmelding op 08.05.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 01.06.1999. Onze diensten meldten de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 13.08.2015 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. De op 08.05.2015 ingestelde voogdij werd op 20.05.2015 opgeheven.

De betrokkene werd gehoord op 05.06.2015. Hij verklaarde dat hij Somalië op 15.12.2014 verliet en via Kenia, Oeganda, Zuid-Soedan en Soedan naar Libië reisde. Vanuit Libië, waar hij naar eigen zeggen aankwam op 02.02.2015, vertrok de betrokkene op 13.04.2015 per boot. De betrokkene verklaarde dat de betrokkene samen met een aantal opvarenden werd gered en naar Italië werd gebracht. Hij raakte het bewustzijn kwijt en voegde toe niet te weten wat men met hem heeft gedaan en of zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Vervolgens verbleef hij een aantal dagen op straat in Italië vooraleer door te reizen naar België, waar hij op 08.05.2015 aankwam. De betrokkene was op 05.06.2015 het voorwerp van een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §1 van de wet van 15.12.1980.

Op 08.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Gezien de betrokkene het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Artikel 28(3) van Verordening 604/2013 stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor terugname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een van zijn drie broers in België verblijft. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat iedereen daar op straat dient te leven en hij daar geen familie heeft.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 14.06.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. We citeren : "AEAR, geboren op (...)1994 te Bulabarde, Somalische nationaliteit, D.V.Z. 8061874, verblijvende in het gesloten centrum 127 bis, Tervuursesteenweg 300, 1820 Steenokkerzeel. Verzoeker heeft op 08.05.2015 asiel aangevraagd in België. De Belgische Staat is evenwel van oordeel dat zijn asielaanvraag moet worden behandeld in Italië. Verzoeker verzet zich tegen een terugkeer naar Italië omdat dit strijdig is met artikel 3 EVRM: Verzoeker verklaarde dat hij bewusteloos was bij zijn

aankomst in Italië en als gevolg hiervan kreeg hij ook geen correcte informatie of hij al dan niet aan asielaanvraag kon indienen/had ingediend. Hij kreeg nadien geen medische verzorging. Verder blijkt uit zijn verklaringen 2015 dat hij in Italië op straat leefde. Verzoeker is evenmin in staat om in zijn onderhoud te voorzien in Italië: als vluchteling uit het oorlogsgebied in Somalië beschikt hij over geen eigen middelen, bovendien spreekt hij geen Italiaans noch Engels om hem toe te laten een tewerkstelling/andere bron van inkomsten te vinden in Italië. Uit de meest recente landinformatie blijkt dat het recht op (menswaardige) opvang niet gegarandeerd is in Italië, ook niet voor Dublin terugkeerders : ECRE, Italy, Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention

of asylum seekers, pagina 53 e.v., www.refworld.org, UNHCR, Italy : Report on the situation of refugees and asylum seekers, maart 2015, www.ecoi.net, p. 8-9. Bovendien erkent de Europese Commissie dat Italië de steeds grotere influx van vluchtelingen niet aankan. Als gevolg hiervan stelt zij dat de overige Europese lidstaten verplicht solidair moeten zijn door overname van de meest kwetsbare vluchtelingen. De Europese Commissie beschouwt als meest kwetsbare profielen de vluchtelingen afkomstig uit landen met een zeer hoge erkenningsgraad. Somalische vluchtelingen behoren bijgevolg tot de meest kwetsbare vluchtelingen (Europese Commissie, Proposal for a Council Decision establishing provisional measures in the area of international protection for the benefit of Italy and Greece, mei 2015, www.refworld.org). Bijgevolg vraagt verzoeker u dat de Belgische Staat zich bevoegd verklaard voor de asielaanvraag van verzoeker op grond van humanitaire redenen".

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de door de betrokkene geuite argumenten tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties merken we op dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze de omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. We merken op dat de betrokkene enkel stelde dat in Italië "iedereen" op straat dient te leven en dat ook hij enkele dagen op straat doorbracht alvorens door te reizen naar België. We benadrukken dat de betrokkene verder tijdens zijn verhoor geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn enkele dagen lange verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Zo maakte hij tijdens het verhoor bijvoorbeeld geen melding van het feit dat hij geen medische zorg kreeg, wat in het schrijven van 14.06.2015 wel wordt aangevoerd. We wensen verder op te merken dat de betrokkene op geen enkele wijze het bewijs levert dat hij daadwerkelijk geen toegang kreeg tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang. We gaan er van uit dat de betrokkene tijdens zijn contact met de Italiaanse instanties -zijn vingerafdrukken werden geregistreerd- kenbaar kon maken dat hij een verzoek tot internationale bescherming wenste in te dienen. Betreffende het in het schrijven van 14.06.2015 aangevoerde argument dat de betrokkene bewusteloos was bij zijn aankomst in Italië en als gevolg hiervan dan ook geen correcte informatie kreeg zijn we van oordeel dat dit niet ernstig is. We

denken dat men wel kan veronderstellen dat de Italiaanse instanties informatie verstrekken aan personen, die bij bewustzijn zijn.

Betreffende het argument dat de betrokkene niet in staat is om in zijn onderhoud te voorzien in Italië omdat hij niet beschikt over eigen middelen en geen Italiaans of Engels spreekt zijn we van oordeel dat dit ook wat betreft België geldt. De betrokkene spreekt ook geen Nederlands of Frans. Bovenal zijn we van oordeel dat de betrokkene niet in zijn eigen onderhoud zal moeten voorzien omdat hij de aan zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang zal verkrijgen.

Betreffende het door de betrokkene geuite verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties met betrekking tot de Italiaanse opvangstructuren en indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wensen we er op te wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene volgens het leeftijdsonderzoek een in 1994 geboren man. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het verhoor dat hij denkt dat er nog een stuk van een kogel in zijn hoofd zit. We benadrukken dat de betrokkene zelf verklaart dat hij dat denkt. Er zijn geen elementen voorgelegd die dit staven. We merken op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van extreme kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operationeel : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Zoals reeds opgemerkt vragen de Italiaanse instanties de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bologna. Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden

opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" van opvang en begeleiding (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy -over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM, 21.01.2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de

Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben. De aan de hand van de door de betrokkene meegedeelde informatie geïdentificeerde persoon vroeg op 25.10.2010 asiel in België en verwierf op 26.08.2011 de vluchtelingenstatus. Betreffende deze in België verblijvende broer, die werd geboren op 02.10.1993, merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en Italië België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, die werd opgevolgd door de huidige Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van zijn in België verblijvende broer of dat zijn broer, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 28(3) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 19 EU Handvest.

De verzoekende partij betoogt:

“Dat het EHRM oordeelt dat de lidstaten zich moeten onthouden van een overdracht naar een andere lidstaat indien deze overdracht strijdig is met art. 3 EVRM. Dat bij de beoordeling van het dossier rekening moet worden gehouden met de voorzienbare gevolgen bij een overdracht, uitgaande niet alleen van de algemene landinformatie en ook van de specifieke situatie van de betrokkene. Dat het EHRM verder oordeelt dat in geval van twijfel de autoriteiten voldoende gegevens en garanties moeten inzamelen om zich ervan te vergewissen dat de betrokkene effectief een menswaardige behandeling zal kunnen genieten in het land naar waar hij zal worden overgedragen.

Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker:

Tijdens zijn verhoor, dat plaatsvond voorafgaand aan de tussenkomst van zijn raadvrouw, verklaarde verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken (zie ook beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats van 05/06/2015):

- Dat hij het bewustzijn verloor na zijn bootreis naar Italië, waardoor hij zich niet herinnerde wat men precies met hem gedaan heeft

- Dat hij geen enkele opvang heeft gekregen in Italië, maar op straat diende te leven.

Na het verhoor voegde de raadvrouw van verzoeker hieraan toe

- dat verzoeker afkomstig is van Somalië, zijnde een land met een zeer hoger erkenningsgraad voor politieke vluchtelingen. De Europese Commissie heeft zelf erkend dat vluchtelingen uit landen met een hoge erkenningsgraad absoluut een beroep moeten kunnen doen een correct functionerend asielsysteem, dat niet overbelast is. Zij kunnen dus worden beschouwd als kwetsbaar.

Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de oprechtheid van verzoekers verklaringen.

Vooreerst heeft verzoeker zijn verblijf in Italië niet verborgen gehouden voor de Belgische autoriteiten.

Ten tweede meldt de Dienst Vreemdelingenzaken zelf dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Pozzallo. Dit is een kustplaats in Sicilië. Verzoeker vindt bijgevolg niet uit dat hij een bootvluchteling was, die samen met 70 andere opvarenden werd gered aan de Italiaanse kust. Hij vindt evenmin uit dat dermate uitgeput was dat hij het bewustzijn verloor.

Ondanks zijn uiterst zwakke toestand, verklaart verzoeker dat hem geen enkele opvang werd geboden.

Uit zijn verklaringen blijkt dat hij onmiddellijk diende te overleven op straat en dat hij bij zijn aankomst geen enkele toelichting heeft gekregen over zijn procedurele rechten in Italië.

De bovenstaande verklaringen stemmen daarenboven overeen met algemeen beschikbare landinformatie over Italië (zie AIDA rapport)

Zijn verklaringen wijzen duidelijk op een onmenselijke en vernederende behandeling in Italië.

Met loutere zinsneden als “We denken dat men wel kan veronderstellen dat de Italiaanse instanties informatie verstrekken aan personen, die bij bewustzijn zijn” en “dat verzoeker enkel stelde dat [...] dat ook hij enkele dagen op straat doorbracht alvorens naar België te reizen” en “dat de betrokkene verder tijdens zijn verhoor geen melding maakt van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn enkele dagen lange verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM of art. 4 EU Handvest werden ervaren” beantwoordt de Dienst Vreemdelingenzaken de bovenstaande verklaringen van verzoeker niet.

Ook de loutere stelling dat verzoeker in België evenmin de taal spreekt en evenmin eigen middelen heeft, is totaal naast de kwestie. In tegenstelling tot in Italië, heeft verzoeker in België wel onmiddellijk opvang gekregen zodat hij nood had aan eigen middelen om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

Tot slot is de verwijzing van de Dienst Vreemdelingenzaken naar het arrest AME/Nederland van 13/01/2015 van het EHRM niet aan de orde, nu in dit arrest de betrokken vreemdeling wel opvang en bescherming zelfs middels een tijdelijke verblijfsvergunning had genoten in Italië. De beslissing van de D.V.Z. is strijdig met de formele en materiële motiveringsplicht en met de zorgvuldigheidsplicht.

De algemene situatie in Italië:

Verzoeker wees de Belgische overheid voorafgaand aan de bestreden beslissing uitdrukkelijk op het gegeven dat door de massale instroom aan vluchtelingen er geen opvang gegarandeerd is in Italië.

De Belgische Staat meent daarentegen dat verzoeker wel opvang zal genieten.

Zij heeft geen enkele garantie ingewonnen bij de Italiaanse overheid over het dossier van verzoeker, aangezien de Italiaanse staat niet eens op de hoogte is van de beslissing tot overdracht naar Italië (geen reactie op het Belgische verzoek tot overdracht).

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich louter op landinformatie, in het bijzonder het AIDA rapport.

Maar in haar schrijven van 14/06/2015 had verzoeker precies geschreven: “Uit de meest recente landinformatie blijkt dat het recht op (menswaardige) opvang niet gegarandeerd is in Italië, ook niet voor Dublin terugkeerders”, waarbij hij uitdrukkelijk verwees naar hetzelfde bovenstaande AIDA rapport.

Het rapport vermeldt: (...). Bovendien werden er in 2012 werd een totaal van 3.893 asielzoekers overgedragen aan Italië enkel en alleen door drie lidstaten (Eurostat, Dublin Statistics on countries responsible for asylum application). Deze informatie is publiek toegankelijk, ook voor de D.V.Z. Dit

betekent dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin terugkeerders die volgens het AIDA rapport een capaciteit hebben van amper 443 personen, manifest ontoereikend zijn.
Hieruit kan er geenszins worden opgemaakt dat het gegarandeerd zou zijn dat de Italiaanse overheid Dublin terugkeerders ten laste zullen nemen en dit gedurende hun hele asielprocedure.
De DVZ kon dit bijgevolg niet wettig oordelen. De bestreden beslissing is strijdig met de materiële en formele motiveringsplicht en met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Relevante rechtspraak:

Tot besluit verwijst verzoeker naar twee recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die mutatis mutandis van toepassing kunnen geacht worden op de onderhavige zaak: (...).

Besluit:

Tot besluit zijn er redelijke gronden om aan te nemen dat de bestreden beslissing strijdig is om de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht (Art. 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de formele motivering van bestuursbeslissingen). Verder is zij eveneens strijdig met art. 3 EVRM alsook art. 4 en 19 EU Handvest.”

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

Waar verzoekende partij haar reeds eerder voorgehouden problemen in Italië herneemt, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van een reeds eerder geponeerde verklaring tijdens het Dublin-gehoor geen weerlegging betreft van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partij dient dit middels concrete argumenten te doen, waar zij in gebreke blijft.

Wat betreft de effectieve overdracht aan de Italiaanse autoriteiten heeft verwerende partij duidelijk in haar beslissing aangegeven dat deze zeven dagen voor de overdracht hiervan in kennis zullen worden gesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar enkele internationale rapporten in haar verzoekschrift in se de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt daar verwerende partij zich duidelijk bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië eraan toevoegende dat de Italiaanse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat uit rapporten blijkt dat de Dublin-III-overgedragen – waaronder verzoekende partij ressorteert – voorwerp uitmaken van het Europees Fonds voor Vluchtelingen. Dit Fonds betreft een creëren van opvangcapaciteit specifiek gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen. Verzoekende partij bevestigt dit in haar citaat uit het AIDA-rapport in haar verzoekschrift waarin het volgende wordt gesteld: *“Gedurende de laatste jaren werden er tijdelijke opvangcentra opgericht voor personen die worden overgedragen naar Italië op grond van de Dublin Verordening. Het betreft echter een tijdelijke opvang, die duurt totdat hun juridische statuut duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Deze centra werden opgericht dankzij de steun van het Europese Vluchtelingenfonds.”*. De opmerking van verzoekende partij dat het aantal overgedragen in 2012 3.893 bedroeg en de capaciteit van voormelde opvang slechts 443 doet geen afbreuk aan de door verzoekende partij zelf geciteerde tekst daar deze duidelijk voorziet in een doorschuifstelsel. Verzoekende partij toont niet aan dat zij door de Italiaanse autoriteiten niet correct zal worden opgevangen.

De verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Europees Handvest en maakt geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC